# Розповідь про кішку

Моя сестра Катерина підібрала на вулиці чорну блискучу кішку. Точніше, сама кішка вискочила на сестру, коли та спокійно собі сиділа на лаві у дворі. Кішка не схотіла піти від Катрусі, а напросилася в хату.

Її назвали Багірою, а Катя називає її найчастіше на грузинський манер просто “коте”. Вона худенька, ребра так і стирчали, коли Багірку принесли додому. Сестра добре годує її, з часом кішка дещо набрала ваги та перестала виглядати такою кістлявою.

Кішка виявилася дикою, з характером. Вона не любить, коли її торкаються та мацають. Це, мабуть, звички з її вуличного життя, де кішка нікому не давала до себе підходити.

Багіра приходить за ласкою самостійно, тільки тоді, коли сама цього забажає. В такому разі кішка залазить своїй “жертві” на коліна або на тулуб, якщо людина лежить на дивані, наприклад. Багірка вмощується зручно, гріється теплом людського тіла. Дивно, але спочатку кішечка довго дрижить. Я такого не чув щодо інших котів. Мабуть, вона звикає до людини. А потім тваринка починає мурчати. Мурчить вона тихенько, зовсім не “як паровоз”, як говорять про деяких котів.

Кішка, незважаючи на її незалежний характер, ще нікого не подряпала в хаті. Багіра любить затишок. Коли моя племінниця ранком іде до школи, кішка залазить до її ліжка та солодко спить там, поки мала не повернеться додому.

Оригинал http://ycilka.net/tvir.php?id=984#ixzz4Ie7uRqO8